

Omfang, at Contoircheferne umuligen kunne udstrække deres Control til alle Grene af de Forretninger, som ere henlagte under Contoirret. Det er derfor nødvendigt, at der er en egen Klasse under dem, som kunne i større eller mindre Grad arbejde paa eget Ansvar, og det er da ganske naturligt, at disse Embedsmænd tillægges en noget højere Gage. Den ærede Ordfører feiler, naar han troer, at det er blot slet og ret Bogholderforretninger, som de have, idetmindste forsaavidt man ved Begrebet „Bogholderforretninger“ forstaaer lette og simple Forretninger; det Bogholderi, som Underbogholderne have, er ofte forbundet med temmelig betydelig Correspondance, og det er desuden ingenlunde nogen let Sag at føre et Bogholderi af den Art, som disse Mænd forestaae. Jeg turde desuden gjøre opmærksom paa, at, naar man vil, hvad jeg troer Regjeringen og Rigsdagen bør eftertrage, formindste Antallet af Departementsdirecteurer, undgaaer man naturligvis ikke derved, at de Forretninger, der fortiden kunne være fordeelte mellem de flere Departementsdirecteurer, blive tilbage; Forretninger blive der, der finder kun en for Staten billigere Omfordeling Sted med Hensyn til Forretningernes Udførelse. Disse Forretninger komme da et Sted hen, saaledes at, hvad der tilforn var deelt imellem flere Departementschefer, for Fremtiden udføres af færre, men det vil da væsentligt komme til at gaae ud over Contoircheferne. Man forestille sig endelig ikke, at de Departementschefsposter, om hvis Inddragelse her er Spørgsmaal, ere hele eller halve Sinecurer; det er paa ingen Maade Tilfældet. Det, som skal bevirke, at man kan formindste Antallet af Departementsdirecteursposterne, er ikke, at een Mand kan tage sig paa at bestride de samme Embeder, som før 2 eller 3 Departementsdirecteurer, men at der kan finde en saadan Omfordeling Sted af Departementerne, at een Departementsdirecteur

kan oversee og bestride flere Departementer; men derved gaae naturligvis endeel Forretninger over paa de Underordnede, og navnlig paa Contoircheferne, og fra Contoircheferne iglen for en Deel ned paa Underbogholderne; og det er netop med Hensyn til de forestaaende Indskrænkninger i Departementsdirecteurenes Antal under Finantsministeriet, hvor Underbogholderne, saavidt jeg erindrer, alene findes, at jeg maa sætte Pris paa, at disse Embedsmænd vedblive. Naar da Spørgsmaalet ikke er af synderlig finantsiel Betydning, som den ærede Ordfører heller ikke har antaget, saa troer jeg, at der er saa meget mere Grund til at holde denne Embedsclassse vedlige, som der jo dog vil blive en anden Mellemclassse tilbage, nemlig Archivarerne. Til disses Forretning udføres nemlig kun Accuratesse og Orden, og de ere af et heel andet Slags end de Archivarembædssforretninger, hvortil der udføres en særdeles videnskabelig Jordannelse. Naar man altsaa dog vil vedligeholde denne Mellemclassse, og ogsaa dertil forekommer der mig at være skjellig Anledning, saa er der saa meget større Grund til ogsaa at lade Underbogholderclasssen bestaae. Grunden, hvorfor de ikke ere slaaede sammen med Fuldmægtigclasssen, ligesom hvorfor Archivarer heller ikke ere slaaede sammen med denne Classse, ligger nær forhaanden; det er den, at man ønskede, at saavel Archivarerne som Underbogholderne skulde sættes højere i Henseende til Gage end de almindelige Fuldmægtiger; men nu har man ikke kunnet opnaae dette, uden ved at stille deres Classse noget over Fuldmægtigernes, da man i modsat Tilfælde kom til for disse til en højere Løn sig kvalificerende Embedsmænds Skyld at flytte hele Fuldmægtigclasssen op paa en højere Gage end den, der er foreslaaet for dem, og dette vilde naturligvis være forbundet med pecuniært Tab.